

– **Анатолію Дмитровичу, ветеринарний працівник на селі – фігура досить потрібна. Разом із цим ветеринарна галузь не менше від інших вражена різноманітними проблемами, про які навіть і в святковий день забувати не приходиться.**

– Працівник ветеринарної медицини, як підтверджує світова практика, – це найбільш впливовий провідник культури ведення тваринництва. Нарешті оцінила роль ветеринарії і наша держава, утвердивши День працівників ветеринарної медицини. Віднині щорічно друга неділя серпня відзначатиметься як наше професійне свято.

Сучасні умови життя наших співгромадян вимагають, аби представники нашої професії були в кожному населеному пункті: з необхідним запасом профілактично-лікарських засобів, з належно обладнаним робочим місцем, де б кожен власник тварин міг одержати при потребі необхідну консультацію, ліки, практичну ветеринарну допомогу. Це викликає, насамперед, зростання поголів'я тварин у приватних господарствах громадян. Разом з тим, ветеринарія на місцях залишається однією з найменш забезпечених галузей, хоча і в таких умовах успішно справляється із своїми функціональними обов'язками.

– **Це означає, що в нас існує благополучна обстановка в плані епізоотології?**

– **Мабуть, що й найблагополучніше суспільство не може такого**

Відтепер – щорічно

У переддень професійного свята ветпрацівників гостем нашої рубрики "3 перших уст" став головний лікар ветеринарної медицини району Анатолій СЕМЕНЮК, з яким розмовляє наш кореспондент Анатолій ХУТКИЙ.

3 перших уст

Ветеринарно-санітарну експертизу м'яса проводять лікарі районної лабораторії ветмедицини О.В.КОВАЛЬЧУК та Г.І.ПРИХОДЬКО.

досягти, про що свідчать нещодавні події у Великій Британії та ряді інших європейських держав. Але тримати ситуацію в жорстких рамках, вміти її передбачити й спрогнозувати нам вдається. Отож і є певні підстави говорити про епізоотичне благополуччя (про ідеальний стан в цьому плані вести мову не доводиться).

Досягаючися у нашому районі це ціною наполегливої праці кількох по-

колінь ветпрацівників. Назву лише декого, хто стояв біля витоків ветеринарної служби Володимиреччини. У 40-х роках це були приватний лікар Ларченко, перші головні лікарі Іван Трохимович Жуків, Віра Пимонівна Шевирьова, у 50-ті – Наталія Микитівна Безкровна, Микола Іванович Салюк. Їх надійними помічниками стали ветеринарні спеціалісти Меланія Дмитрівна Любченко, Ніна Леонтівна

Івашина, Володимир Антонович Шило, Андрій Тодосович Базилюк.

На кінець 70-х років вже працювало 12 лікарів та 18 фельдшерів. З кожним наступним роком їх число зростало, щоб нині мережа ветеринарної медицини в районі представляла 16 державних установ, де працює 51 фахівець. Крім спеціалістів державної служби, в районі працюють ще 42 ветпрацівники сільгоспокооперативів.

– **Хто сьогодні несе свою нележку ветеринарну ношу, охороняючи тваринництво району, а разом з тим і нас – його власників, від небезпечних захворювань?**

– Назву лише кращих із кращих, хоча похвали за свою роботу у нас заслуговує чи не кожен: Галина Йосипівна Приходько, Микола Якович Петрук, Микола Васильович Абрамович, Валерій Миколайович Серховцев, Михайло Михайлович Василюк, Олена Володимирівна Китун, Ніна Олександрівна Савчук та ін. За цими іменами стоять колективи, велика й самовіддана робота в ім'я єдиного й найдорожчого – життя на землі. Кажу так, бо чудово знаю – розрив хоча б однієї ланки ветеринарної служби може призвести до великих катастроф. А щоб уникнути їх, потрібно працювати сумлінно, професійно, з повною віддачею сил і енергії.

Отож і бажаю всім, аби цих факторів вистачило на багато років при доброму здоров'ї, бадьорому настрої і творчому натхненні.